

Francesc Burrull, “home de fer feines musicals”

“Home de fer feines musicals”. Així es definia Francesc Burrull en el curs d’una entrevista que qui signa li va fer a la «Revista Musical Catalana» fa una desena d’anys. L’autodefinició tenia molt de raonada, encara que no del tot per insuficient.

“Raonada” en el sentit que, com és ben sabut, i ara s’ha repetit en els nombrosos obituaris que s’han publicat amb motiu de la seva mort, a punt de complir vuitanta-set anys d’edat, havia abordat pràcticament totes les tecles de la música; de les més baixes del *pentagrama* -música popular i ballables...- a les més elevades -música clàssica.

“Insuficient” perquè no esmentava que la connotació de l’ofici al·ludit mena a rutina, lleugeresa, manca d’exigència, etcètera, i la seva tasca, tot el contrari, sempre va ser rigorosa i d’una professionalitat impecable. Només reconeixia tres excepcions en el ventall de branques que va abordar: música contemporània, música religiosa i flamenc, gènere al qual creia que es donava una importància excessiva.

“En el jazz és en el que m’he sentit més còmode”, deia aleshores, però no menyspreava algun bolero imaginatiu i ben escrit si calia, ni es feia el desentès per haver acompanyat la narcisista i excessiva Sara Montiel i haver vestit camises llampants tocant el piano en sales de festa que tant proliferaven els anys cinquanta, just en el moment en què, després d’acabar la seva carrera acadèmica, va haver de començar a guanyar-se el pa en el si d’una família de condició humil, resident en una botiga al cor de Barcelona, amb una mare violinista excel·lent que havia estat membre de l’Orquestra Municipal.

Va desenvolupar la carrera acadèmica al Conservatori del Liceu sempre amb el mestratge de Pere Vallribera i la va acabar amb la Medalla d’Or de fi de carrera en dura competència amb Joan Guinjoan abans que aquest s’envolés unívocament vers la composició.

“La música clàssica aleshores no donava per viure. Estem parlant de finals dels quaranta i principis dels cinquanta”, recordava. Aquesta solidesa acadèmica li va facilitar acarar amb comoditat els diversos fronts musicals que va abastar i va bastir un historial d’una gran versatilitat en què, al costat de companys de viatge com el grup Latin Combo o acompanyant cantants *lleugers* com La Voss del Trópico, Moncho o Antonio Machín, hi ha grans del jazz, com Chet Baker, Bill Coleman, Sidney Bechet, Don Byass i Tete

Montoliu. També va ser solista de l'OBC dirigida per Franz-Paul Decker en la versió del *Concert per a piano* de Gershwin, va interpretar la *Rhapsody in blue* del mateix compositor en versió de banda de jazz, orquestra clàssica i fins i tot cobla en arranjament afortunat de Bernat Castillejo amb la Cobla Sant Jordi, i alhora expressava la seva simpatia per compositors cultes com Granados, Falla -va enregistrar música seva en un disc d'història dissortada- i Rakhmàninov, el gran del jazz Duke Ellington i, en un lloc particular, el suara esmentat George Gershwin.

Burrull manifestava que sentia un gran respecte per la paraula improvisació -“*Però ha de ser molt reflexionada per diversos components*”, aclaria- mentre estava satisfet d’haver contribuït en gran manera a l’eclosió del fenomen Nova Cançó, tasca en la qual va ser un exponent cabdal com a director musical del segell especialitzat Concèntric i en els nombrosos arranjaments i harmonitzacions que va signar i actuacions en directe.

“*A vegades ens portaven algunes cançons que no sabies com posar-t’hi; alguns tenien algunes nocions de música, però altres...*”, situava una realitat que també van sofrir altres col·legues aleshores obligadament actius en les primeres passes del moviment. Joan Manuel Serrat, Lluís Llach, Guillermina Motta, La Trinca, Joan Baptista Humet, Núria Feliu, Pere Tàpias, els prehistòrics Delfí Abella, Josep Maria Espinàs, Miquel Porter Moix, entre d’altres, van passar per les seves mans, feliçment per a ells. Els darrers temps va ser rellevant la col·laboració amb la cantant Laura Simó en el camp del jazz. I se sentia satisfet especialment d’un enregistrament que va fer amb Rafael Subirachs, un dels creadors de major consistència musical de la Cançó. I també d’haver participat en l’enregistrament amb Tete Montoliu del primer disc de jazz a Espanya; el va produir Pere Portabella. I fa un apart per a un altre enregistrament, *Blanc i negre del piano sol*: “*Va ser una cosa personal, composicions meves que cadascuna té el seu propi estil*”.

A les darreries de la seva trajectòria també va dedicar-se a la pedagogia i encara que deia que li agradava més aprendre que ensenyar, havia gaudit d’aquesta activitat: “*A vegades, penso: mira, això m’ho estic ensenyant a mi*”.

Va transcórrer els darrers anys de la seva vida a Vilanova i la Geltrú, en un procés relativament dilatat d’afebliment de la seva salut amb afectació també de la vista.

Francesc Burrull, però, ha estat més que això; ha estat una persona d’una bonhomia excepcional i un sentit de l’humor contagiós. Avesat a ser plenament feliç amb el seu ofici, només presumia d’una cosa: “*No soc capaç de presumir de res. Només de tenir bons amics, amics que es recordaran de mi més com a persona que com a músic*”, l’únic ofici, sense additius, que pretenia que figurés a la seva targeta. I un epitafi pronunciat avançant-se més de deu anys al qual va ser plenament fidel.

Imatge destacada: (c) Jaume Garbí.